

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

K. L. WALTHER

**COO
BOO**

Leto porušených pravidiel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

K. L. Walther

Leto porušených pravidiel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

K. L. WALTHER

**COO
BOO**

THE SUMMER OF BROKEN RULES

Copyright © 2021 by K. L. Walther

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Zuzana Smolinská, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3393-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3408-0 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3409-7 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3410-3 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

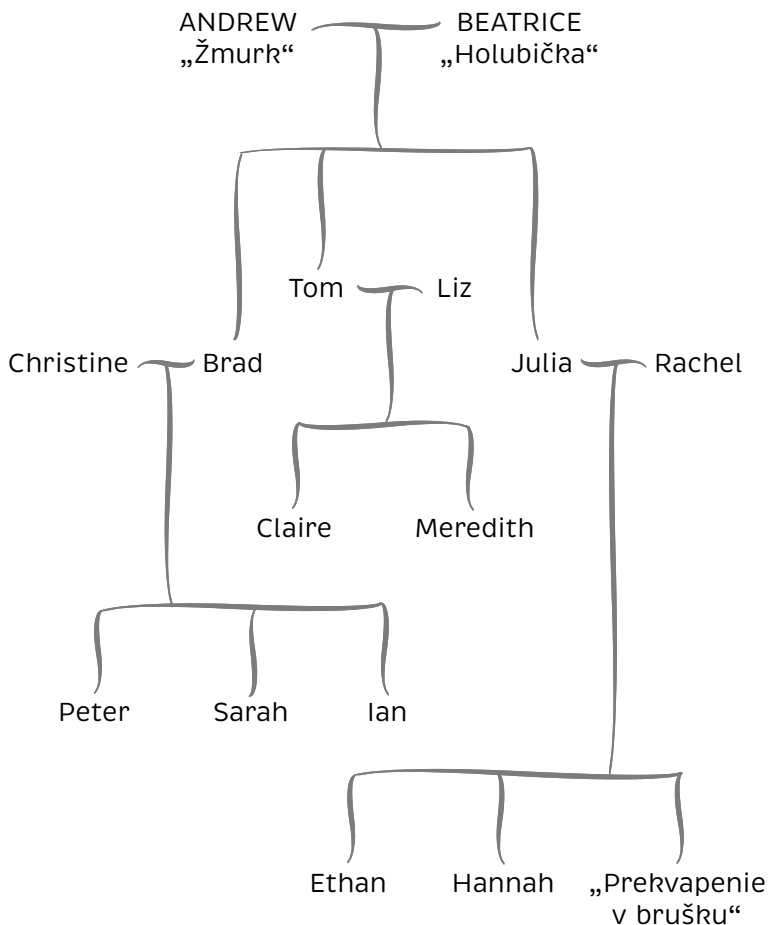
*Tak ako vždy, pre môjho ocka. Vďaka za všetky výlety
autom s hudbou Dave Matthews Band v ušiach, nespočetné
tanieri rybacej polievky a za to, že si nám ukázal
tie najzázračnejšie miesta na tejto planéte.*

*A ešte pre Tripa, za jazdy traktorom pri mesiaci,
tubing na vode, steaky o deviatej večer a za to,
že bol jeho najlepším priateľom.*

RODINA FOXOVCOV

NEDEL'A

JEDEN

Hranolčky si neobjednal nikto. Tri misky s hustou mušľovou polievkou áno, no košíček s tými najnávykovejšími hranolčkami na celom Cape Cod nie. „Ešte niečo?“ spýtal sa nás čašník, akoby tušil, že čosi chýba. Možno mal skrátka šiesty zmysel. A možno nás aj spoznal: predsa len, naša rodina si zvykla v Bleskovom bistre dávať obed vždy predtým, ako sme nastúpili na trajekt a dotiahli poslednú časť našej cesty na Martha's Vineyard.

Všimla som si, že naši si rýchlo vymenili pohľady. *Ešte niečo?* Po všetkých tých predošlých letách sme už jedálne lístky vôbec nepotrebovali. Objednávka sa nám automaticky sformovala kdesi hlboko v mozgu sama a určite nezahŕňala hranolčky.

Pretože tie mala na starosti Claire. *V tom najväčšom košíku, ktorý máte,* povedala by za nás všetkých. *Umierame od hladu.*

Až teraz mi docvaklo, že je to zrejme na mne. „Vlastne áno,“ povedala som, pričom som sa snažila prehltnúť hrču, ktorá sa mi sformovala v hrdle. „Poprosíme nejaké hranolčky. S hľuzovkovým dressingom.“

„Výborný výber,“ prikývol čašník a rezko odkračal naspäť do kuchyne, kým my sme ostali sedieť pri našom vyvýšenom stole v tichu a snažili sa nehľadiť na štvrtú, prázdnu stoličku. Nevieam, či to bolo vedomé, ale mama na stoličku napokon položila kabelku. Asi dúfala, že tak bude vyžarovať menej prázdnoty.

Bleskové bistro robilo česť svojmu názvu, pretože trvalo sotva pätnásť minút, než nám na stole pristáli tri po okraj plné misky magickej gastro špeciality Nového Anglicka, z ktorých sa ešte stále parilo, a na pohľad bezodný košík hranolčiek posypaných parmezánom a pažítkou. Kým som si do polievky opatrne pridala nevyhnutných päť kvapiek tabasca, oco zdvihol svoj pohár s pivom. „Na Sarah a Michaela,“ povedal. „Nech je tento týždeň pre nás pamätný.“

„Na Sarah a Michaela,“ odpovedali sme s mamou ako ozvena. Aj my sme zdvihli poháre a pripili sme si.

„A na náš veľkolepý návrat!“ dodal a pobožkal mamu na líce. „Predsa len sme boli mimo akosi pridlho.“

Dva roky, aby som bola presnejšia. Moja rodina chodila na prázdniny na Martha's Vineyard ešte predtým, než som sa vôbec narodila, už čosi vyše osemnásť rokov, no minulé leto sme strávili zabarikádovaní v našom dome kúsok severne nad New Yorkom. Pohľad mi opäť zablúdil k prázdnej stoličke.

Presne tak, pomyslela som si. *Akosi pridlho*.

Potom som do polievky ponorila lyžicu, premiešala ju a sledovala, ako v nej červená štipľavá omáčka mizne. Ktovie, koľko sa toho zmenilo za ten čas, čo sme boli preč.

Čo sa však rozhodne nezmenilo bol prístav parníkov vo Falmouthe. Slnko z modrej júlovej oblohy páliło na nekonečný rad ľudí a vyzeralo to, akoby sa tu odohrával nejaký obrovský festival. Autá, autá a ešte o čosi viac áut s platnými lístkami parkovali v označených pruhoch a čakali na svoje lode. Keď sme sa s rodičmi snažili preštrikovať k nášmu pruhu, stiahla som si svoje medovozlaté vlasy do voľného vrkoča. Bola tu celá farebná paleta áut Jeep Wrangler, väčšinou bez striech (a niektoré dokonca aj bez dverí), zato s hudbou vypeckovanou na maximum.

Nechýbali ani Volvá s kajakmi pripevnenými na strechách a elegantné strieborné Range Rover. Vďaka stojanom na bicykle vyzerali obrovské esúvéčka ešte masívnejšie. Kúsok odo mňa jedno batola práve prežívalo nervové zrútenie. „Nie, Jeffrey, už si nesmieš dať ďalšie čipsy!“ vyštekla jeho rozhorčená mama. Pruh pre peších predstavoval mix skupiniek vysokoškolákov, rodiniek s deťmi, psov, bicyklov, batožiny na kolieskach a scestovaných postarších párikov, pokojne akceptujúcich celý tento cirkus.

Keď sme sa konečne dostali naspäť k nášmu Fordu Raptor, Loki na nás čakal s hlavou vystrčenou z okna a poriadne funel. „Nedala by si mu trocha vody, Meredith?“ poprosila ma mama, keď sme sa usadili. Neodpovedala som, no okamžite som schmatla svoju fľašu s vodou a stlačila ju tak, aby sa z nej vedel napíť aj náš teriér Jack Russell. Naozaj mu to šlo, skoro ako človeku. Tento trik ho naučila Claire, keď bol ešte šteniatko. „Zíde sa mu to,“ vysvetľovala. „Nebudeme mu musieť na prechádzky brávať misku a podobne.“

O pár minút pracovníci prístavu odštartovali nalodovanie na ťažkopádny trajekt *Domov na ostrove*, ktorý mal mať odchod o druhej poobede. „Počkať! Otvor strešné okno!“ vyhrkla som, keď nám jeden z členov personálu kývol, že môžeme vstúpiť na palubu, a oco jemne pridala plyn. Rozbúchalo sa mi srdce, pretože toto bola ďalšia z našich tradícií s Claire: vystrčiť sa cez strešné okno von a kývať naokolo, akoby sme sedeli v limuzíne. Väčšinou nám niekto veselo zamával naspäť, prípadne niečo zakričal, hlavne chalani na Wrangleroch, ktorí po nás minulý raz dokonca pokrikovali: „Si strašne sexy!“ Claire mala vtedy sedemnásť, ja šestnásť.

„Tvoja smola, že je zadaná!“ zakričala naspäť Claire, pretože si myslela, že kričia na mňa, nie na ňu. Vždy sa tak trochu sama zhadzovala, no mne nebolo celkom jasné prečo. Pretože Claire *bola* krásna: vysoká, s atletickou postavou a gaštanovými kučerami. Okrem toho disponovala absolútne najkúlovejšou

zbierkou okuliarov. Nemohla nosiť kontaktné šošovky, a tak sa jej podarilo postupne nazhromaždiť eklektickú zbierku kúskov, od retra po najmodernejšie vychytávky. V ten deň, presne si to pamätám, mala na sebe štvorcové s priesvitným rámom.

Jediné, čo sme mali spoločné, boli naše zelené oči, pretože ja som bola svetlovlasá, s tmavým obočím (očarujúcim, podľa viacerých názorov) a okrem toho o dobrých dvanásť centimetrov nižšia než Claire. „Opička Meredith,“ zvykla ma volať, keď ma prichytila, ako snorím po policiach v špajze, keď sme boli mladšie.

Keď sme prechádzali príjazdovou rampou, nekričala som ani nekývala (na rozdiel od chalanov vo Wrangleroch). Namiesto toho som zavrela oči a zhlboka sa nadýchla toho úžasného vzduchu presýteného morom. Zbožňujem tú vôňu! Vždy sme si robili srandu, že by sme si ho mali priniesť z prázdnin vo fľašiach, aby nám pomáhal pretrpieť kruté zimy, typické pre štát New York.

Len čo oco zaparkoval, naši si hned' odopli pásy. Loki zaštekal a vyštartoval cez stredovú konzolu rovno mame na kolenná. Zasmiala sa a na zelený obojok mu pripla vôdzku. „A je to jasné,“ skonštatovala. „Najvyšší čas zamieriť hore.“

„Hore“ znamenalo na vrchnú palubu trajektu. Samozrejme ste mohli ostať sedieť v aute alebo sa zložiť niekde vnútri trajektu, ale rovnako ako v prípade morského vzduchu sa nič nevyrovnalo ani vetru vo vlasoch, keď ste sledovali, ako sa k vám ostrov postupne približuje.

„To znie dobre...“ začala som, no vtom moju pozornosť upútalo zabzučanie a otravné svetielko v zadnom držiaku na nápoj. Otravné bolo aj meno na displeji: Ben Fletcher.

Zovrelo mi žalúdok. *Píše mi Ben Fletcher.*

„Viete čo, vy choďte,“ povedala som neprítomne, pričom som civela na displej, ktorý sa mi rozpíjal pred očami. „O minútku som pri vás.“

Až keď mi oco podal kľúče a s mamou a Lokim vyrazili po schodisku hore, pozrela som na telefón a odblokovala displej. Ako ide cesta?

To bolo celé. Žiaden pozdrav. Ani ospravedlnenie. Ani zmena názoru. Niežeby som od neho niečo také chcela!

Ako ide cesta?

To vážne? To má byť celé?!

Hlavne neodpisuj! ozval sa mi v hlave varovný hlas, ktorý som, bohužiaľ, odignorovala a odpísala: Cesta v pohode. Už sme na trajekte.

No super, odpísal. Ako dlho to trvá?

„Hodinu,“ zamrmlala som si sama pre seba. Veď som to spomenula minimálne stokrát, celá nadšená z pozvania, ktoré mi prišlo v apríli. SLEČNA MEREDITH FOXOVÁ, stále strieborným písmom na modrej obálke. „Na kartičke sa píše, že si môžem priviesť partnera,“ povedala som v ten deň neskôr Benovi, keď sme v objatí pozerali dačo na Netflixe. „Čo ty na to? Pôjdeš so mnou?“

„S tebou?“ spýtal sa a potom sa zaškeril. „No jasné!“ A potom sme sa pobožkali.

Tentoraz som sa ani len nesnažila zastaviť prívál slz, ktoré sa mi nahromadili v očiach. Keby ma teraz videla tá Meredith spreď niekoľkých mesiacov! Na ceste na svadbu Sarah, nielen *bez partnera*, ale povedzme si rovno, aj *bez priateľa*, pretože sme sa s Benom po štyroch rokoch rozišli.

Teda, lepšie povedané, *on* sa rozišiel so *mnou*. V jednom momente sme spolu tancovali na bláznivý playlist jeho otca, inšpirovaný Woodstockom, a o sekundu nato ma totálne dorazil rečami o tom, že „to celé bolo super... ale možno budme radšej kamoši... a vieš, ako je to so vzťahmi na diaľku...“

„Ale veď sme mali dohodu!“ prerušila som ho. „Rozprávali sme sa o tom! Čo si nepamätáš?“ Zakvačila som sa o jeho silné predlaktia, pretože som odrazu mala pocit, akoby sa mi krútila

hlava. „Dohodli sme sa, že to aspoň skúsime!“ Ben mal ísť na jeseň na univerzitu v Južnej Karolíne, zatiaľ čo ja som zostávala v Clintone: smerovala som len o čosi vyššie do kopcov, kde stála Hamiltonova univerzita. Môj ocko tam trénoval futbalový tím a ja som chcela ostať čo najbližšie domovu. „Čo si nespomínaš?“

Ben mlčal.

„Nerob to, Ben!“ zovrela som mu ruku ešte o čosi nástojčivejšie. „Prosím. Veď vieš, ako veľmi ťa potrebujem. Po tom všetkom...“

„Viem... viem.“ Objal ma a pritiahol si ma na hrud', čo ma za normálnych okolností vždy upokojovalo, no teraz mi bolo jasné, že sa ma len snaží učičíkať. „Pozri, Mer, ja ťa naozaj ľúbim,“ zašepkal a nechal ma, nech sa mu vyplačem na pleci. Cez tlkot jeho srdca som sotva počula, čo hovorí, no aj tak som sa rozvzlykala s novou intenzitou. Potom našťastie prišlo to, čo mi dodalo akú-takú silu pozbierať sa. „Ale ak chceš, na tú svadbu s tebou pôjdem.“

„Čo prosím?“ O krok som ustúpila. Cítila som, ako ma z chladného večerného vzduchu striaslo. „Ako čo? Ako môj partner?“

„Presne tak!“ súhlasil a potľapkával ma po ramene. „V tomto ohľade sa nič nemení.“ Pousmial sa a odrecitoval staromódnu vetu, ktorú som mala tak rada. „Stále si to dievča, s ktorým sa chcem vodiť za ruku.“

Vlastne si už ani nespomínam, čo som mu odpovedala, no viem, že som odtiaľ páčila aj na svojich vražedne vysokých podpätkoch kade-ľahšie. Dobré, asi aj kvôli tejto odpovedi ma na ceste domov zastavila polícia. Za prekročenie rýchlosti? Za minútu stopky? Neviem. Bola som taká uslzená, že som prakticky nič nevidela, a tak ma strážnik Woodley nechal tentoraz vyklízuť s napomenutím. A odprevadil ma autom až domov.

Z reproduktora trajektu sa ozvalo pípnutie, ktoré signalizovalo, že je čas vyraziť, no moju pozornosť upútal iný zvuk:

zabzučanie v mojej dlani. Ďalšia správa od Bena. Mer, ozaj by som s tebou tento týždeň šiel.

V tom momente ma zaliala vlna hnevu. Ani som nevedela ako, vytáčala som jeho číslo. Zobral to takmer okamžite. „Čauko...“

„Aby bolo medzi nami jasno, *nechcela* som ťa tu,“ ostro som ho prerušila, zatiaľ čo som bojovala so slzami. „Chcela som tam mať svojho priateľa. Priateľa! Chápeš to? Nie nejakého zasratého ex!“

Ticho.

„Mer...“ povzdychol si.

Položila som a utrela si slzy. Bolo mi jasné, že potrebujem vypadnúť na čerstvý vzduch. Keď sa ozvala lodná trúba, načiahla som sa k dverám, no až teraz mi došlo, že trajekt je natoľko preplnený, že dvere neotvorím bez toho, aby som neoškrela vedľa stojace auto. *Strešné okno!* napadlo mi v tom okamihu. Našťastie bolo ešte stále otvorené. Radšej som si však nechcela ani len predstavovať, koľko ľudí ma počulo vrieskať na Bena. Uvedomila som si, že mám tvár poriadne opuchnutú od plaču, a tak som si pre istotu nasadila slnečné okuliare a jednu z ocoých bejzbalových šiltoviek a vyliezla cez okno. Dokonca som sa už dokázala aj pousmiať.

Mám to pod kontrolou.

A vtom sa to stalo!

Predpokladala som, že jednoducho zoskočím dole: zachytila som sa o jednu z priečok na strešnom nosiči, no pohľadom som neskontrolovala, či je úzka ulička medzi autami voľná. Zoskočila som v štýle Tarzan letí cez džungľu, ale absolútne ma zaskočilo, keď som nohou o čosi zavadila.

Lepšie povedané *o niekoho*.

„Hej, hej, hej,“ vykrikol očividne zaskočený chalan. Zvesil ramená a rukou zatlačil na miesto, kde som ho koplá. Do tváre. Hneď vedľa nosa. „Au!“

„Prepáč!“ vyletelo zo mňa. „Strašne, strašne, naozaj strašne ma to mrzí.“

„Ale nie,“ odvetil. „To je v pohode.“

Kým sa mu však podarilo pozviechať a poriadne si premerat' zákerného útočníka, vyparila som sa. Vybehla som na vrchnú palubu, pričom som brala schody po dvoch.

Keď sa nám pred očami objavil ostrov, mama ma objala okolo ramien. Bol to vskutku krásny deň, na oblohe ani mráčik, ani stopa po hmle okolo majáka East Chop či okolo lodíčiek, ktoré sa pohojďovali v prístave vo Vineyard Haven. „Tomu hovorím privítanie!“ poznamenal oco a mne v tom momente opäť vbehli slzy do očí, pretože som si spomenula na Claire. Čiasťočne som sa veľmi tešila, že sme späť, no zároveň som si priala, aby sa loď otočila a previezla nás nazad na druhú stranu. Cítila som, že to jednoducho nie je správne, byť na ostrove bez mojej sestry. Claire to tu z nás všetkých mala najradšej.

Boli sme preč akosi prídlho, povedal otec pri obede, no mne aj tak skrslo v hlave: *Boli sme preč dostatočne dlho?*

„Kiežby tu s nami teraz bola Claire,“ zašepkala som mame do ucha.

„Ona tu je,“ hlesla mama a poriadne ma stisla v objatí. Potom kývla bradou smerom k oblohe. „To vďaka nej dnes svieti slnko.“

„Pre Sarah,“ povedala som.

„Nie,“ nesúhlasila mama. „Pre nás všetkých.“